

PEAR in Orel, Rusland

Dit is heel beknopt een verslag van het bezoek dat Pear van 20 t/m 30 mei 1993 bracht aan de Russische stad Orel.

Over de voorgeschiedenis kunnen we heel kort zijn; Orel is een zustergemeente van Leeuwarden. In het kader van de "Stedenband Orel-Leeuwarden" gaat er in bovenstaande periode een delegatie naar Orel, bestaande uit een folk-band, een korfbalteam, diverse lieden uit het zakenleven, alsmede een 'leuke popgroep'. Viel de keuze aanvankelijk op het Leeuwardense Deinum, toen bleek dat zij in verband met CD-opnames niet konden werd het Groningse boekingskantoor Gogo ingeschakeld. Hun paradepaardje Dandruff!! kreeg de visa-formaliteiten niet rond en hun keuze voor een leuke popgroep viel verrassenderwijze op ons. De SPN keurde ons verzoek ~~voor~~ de reiskosten de subsidieren goed, de visa kwamen binnen en we bevonden ons donderdagavond om 23:00 uur in de Veenstra Reizen-touring car die ons ~~zo'n~~ een slordige veertig uur later veilig in Orel zou afleveren. Een Klein Bandje op de Grote Weg ...

Binnengekomen:	14 SEP. 1993
naam:	
nr.:	
naam:	
nr.:	
opmerkingen:	

De reis verloopt voorspoedig, de enorme afstand en het vanaf de Duits-Poolse grens slechte wegdek in aanmerking genomen. De luchtvering in Veenstra's bussen stelde ons evenwel ~~toest~~ in staat de tijd lezend te doden. Iedere 6 à 7 uur wordt er voor een uur of 20 gepauzeerd en zo strekken wij binnen één etmaal de benen in Berlijn, in Warschau en in enkele naamloze plaatsen in Polen en Rusland, alsof zoiets doodgewoon is. ~~Net~~ Net nog in Polen kopen we voor teveel geld ons voorlopig laatste beugeltje Grolsch en voor te weinig geld tapes van de laatste Neil Young en REM, zowaar van goede kwaliteit. De grensformaliteiten nemen goddank betrekkelijk weinig tijd in beslag, mede doordat er een Russische sprekende meisje aan boord is die de douanebeambte welwillend steunt. Ja, zo willekeurig gaat het er aan toe, en wij schudden in onbegrip onze hoofden.

(...)

"Dan denk je 'Zo! we benne d'r!', maar dan ben je feitelijk net over de helft en heb je nog zo'n 1200 km. te gaan. Slapen, want de wegen zijn dermate hobbelig dat schrijven ~~uit~~ gesloten, en lezen een langdurige en hoofdpijn verwekkende bezigheid is. Donnemen, met de walkman op, en een beetje eten zo af en toe". (uit Thom's dagboek)

Halverwege het traject Brest - Orel, in Gomel, halen Paul en Jacob hun akoestische gitaren uit de hoeren ~~dan~~ einde een potje "Pear Unplugged 'n' Seated" ten beste te geven. Afgaand op de reacties van de medereizigers zijn deze blij even iets anders te horen dan de folk-klanken die "Rem-Oly" het voorafgaande etmaal vrijwel onafgebroken (en tot onze groeiende ergernis) door de bus heeft doen schallen. En dan... rijden we Orel binnen.

Als we uiteindelijk tot stilstand komen voor het stadhuis en we de bus uitwankelen is het een drukte van belang. We worden officieel welkom geheten, aan onze tolken en gastheren ~~welkom~~ voorgesteld en onze installatie wordt een prachtige oude stinkbus in gedragen en weg zijn we, naar de Philharmonia, het gebouw van de concertorganisatie aldaar. We krijgen er een oefenruimte toegewezen en gaan ieder ons weegs naar onze gastgezinnen. Paul verblijft bij Kostya, Herman bij Sasja, Jacob bij Lyosja, Thom bij Igor en Ernst bij Saja de geluidsman.

Allemaal worden we zo ontzettend warm onthaald dat we vergeten dat we twee-en-een-half duizend kilometer van huis zijn. Ons hart ligt ogenblikkelijk hier, in Orel, en "home is where the heart is", toch? Allemaal maken we een eigen versie van een onvoorwaardelijk gastvrij onthaal mee, maar het voert te ver om die hier allemaal te verhalen. Laat

volstaan met te zeggen dat we ons nog nooit ergens
 zo welkom hebben gevoeld. In Avonds laat duiken
 we voor de eerste maal (allemaal, behalve Thom, die
 liever vroeg naar bed gaat) het bevreemdende Russische nacht-
 leven in. Achter een vervelozе deur op de derde verdieping
 van een grauw flatgebouw bevindt zich een restaurant annex
 nachtclub. Op het moment dat we binnen wandelen is
 zich juist de ene functie naar de andere aan het
 voltrekken. Als we ~~naar~~ plaatsnemen aan een van
 de tafels en we met verbazing kijken en luisteren naar
 het splendende amusementsorkestje flitst de ~~verlichting~~
 gekleurde podiumverlichting aan en verschijnt er een
 in glitterbikini dansende dame op het podiumpje. We
 wanen ons in een slechte B-film totdat de in
 overvloed stromende vodka ons ~~de~~ de grip op de
 werkelijkheid doet verliezen. Paul en Jakob spelen
 nog enkele liedjes op het instrumentarium van het
 orkestje en dan zit de eerste avond in Rusland
 er op. Er zullen nog veel meer vreemde dingen
 gebeuren...

Op zondag 23 mei voelen we ons al helemaal thuis, alleen is de heersende stemming enforisch. Verdomme, we zijn in Rusland, de lucht is staalblauw en we hebben een oefenuimte! De installatie blijkt de reis over de hobbelige wegen prima te hebben doorstaan en we spelen goetig ons repertoire, terwijl onze oefenuimte in de Philharmonia langzaam volloopt met geïnteresseerde en nieuwsgierige jeugd.

We hebben besloten, tot licht gegeneerd genoeg van onze begeleiders, af te zien van het nuttigen van de ons geboden luxe maaltijden, gezamenlijk met de hele Hollandse delegatie. Wij, op ons beurt, voelen ons gegeneerd toen we bemerkten dat onze tolken en gastheren op de drempel van het restaurant moesten wachten tot dat zij uitgegeten waren.

Dit ^{is} ~~was~~ voor ons reden om ons te distantiëren van het ~~uitgest~~ door de organisatoren uitgestippelde programma, ~~zaterdag~~ Geen beroerde keuze, zo zal blijken, en het levert ons bij onze kameraden een flinke dosis goodwill op.

Ondertussen drinken we de vodka als was het limonade...

Maandag de 24^e gaat, zoals gewoon zal blijken te zijn in Orel, goeddeels ~~op~~ ^{voorbij} ~~aan~~ terwijl we wachten. Waarop, dat weet niemand.

Ruin 8 uur gaan voorbij voordat ~~de~~ officiële ^{in de prachtige Stads-Schouwburg} het opbouwen voor de officiële openingsavond gereed is, iets waarvoor we in Nederland hooguit drie uren uittrekken. We beginnen ons te ergeren aan de uitzonderlijke inefficiënte manier van werken, maar kunnen uiteindelijk niet anders dan ons neer te leggen bij deze onvoorstelbare "arbeidscultuur". Na

de met traditionele Russische zang en dans verluchtigde openingsceremonie en de toespraken van de burgemeesters van Orel en Leeuwarden spelen we een felle ~~set~~ ^{met} ~~van~~ ^{van} louter up-tempo materiaal. De jongeren, in de minderheid, genieten van onze melodieuze punkrock terwijl de in lang en dreedelig grijs gestoken ouderen geduldig met de vingers in de oren wachten tot de storm geluid is.

We voelen ons sterk, en de kop is eraf. Wederom gaan we naar de obscure nachtclub, en wederom treden we op. Zeer dronken vallen we tegen het ochtendgloren onze bedden in, om ons allemaal, zonder uitzondering, te verslapen.

(7)

En zo verzamelen we ons, uren later dan afgesproken, op dinsdag 25 voor de Philharmonia, in de Lenin-straat. Het opbouwen, in een lelijke maar enorme concertzaal, duurt ook vandaag een eeuwigheid, maar we leren snel, en ~~taken~~^{zien} alles gelaten aan ons voltrekken. En acht ja, het komt uiteindelijk min of meer op tijd klaar. Hoewel dit een heus popfestival is (Pear hoofdaact, ~~st~~ voorprogramma's van 20'n 20 minuten elk) is de publiciteit niet toereikend geweest de zaal vol te krijgen. We besluiten de kont tegen de krib te gooien en dagen het passieve publiek uit gek te doen, het rook- en drinkverbod te negeren en met ons een feestje te bouwen op het toneel. We schuwen een beetje rock & roll - demagogie voor de gelegenheid niet en we krijgen het zaallicht uit, we krijgen de kids op de stoelen en de dansers op het podium. We spelen alle liedjes die we kennen en meer en ervaren dat een ijshoude ambiance niet per sé een vlakke vertoning heeft op te leveren. Feest is feest, als iedereen maar wil!

⑧

Woensdag is de dag dat Pear
meer dan iets anders een stelletje
toeristen is. We drinken Bulgaarse
champagne en "Tala - koeken" terwijl
de regen uit de hemel weer start met
bakken tegelijk en we schrijven kaartjes
naar paps en mams, naar management
en platenbaas.

We kopen souvenirs voor het thuisfront
en schandelijk goedkope hebbedingetjes
voor onszelf; camera's, verrekijkers, puntenstijpen,
naaimachientjes en de Beatles compleet,
op LP! 50 cent, ongeveer! Stodges!
Led Zeppelin! Stones! Nirvana! Echt waar,
50 cent per stuk.

Ook doen we voor deze gelegenheid
één keer aan een officieel programma-onder-
deel mee: een bezoek aan een experimentele
muzichschool. We worden als hoge
gasten ontvangen en rondgeleid langs alle
lessen en lokalen en zijn met recht
onder de indruk. Wát een niveau!

Wat een discipline! Er staat in een
zijaaltje een pracht-maaltijd waar iedereen
welkom is aan deel te nemen. Zoals
de Russische traditie wil, musiceert men
terwijl de anderen eten. Vervolgens gaan
zij even eten terwijl de ~~eters~~ musiceeren,
enzovoort, om en om. En zoals

⑨

de Russische traditie wil, ontwaardt ook dit maal in een vreugdevol feest, met spel, muziek en dans. We hadden dit voor geen geld willen missen.

's Avonds splitsen we op, het ene groepje om een beleefdheidsbezoek te brengen aan een lokale t.v.-omroep: VA-BANK TV, (het andere) aan de oefenruimte van een lokale rockgroep.

Maar de lichamelijke conditie vereist een beetje discipline, en om 00.30 liggen we op bed.

Donderdag 27 mei is een dieptepunt in onze concert-carrière. We moeten in Livny spelen, een kleine deprimerende provincieplaats zo'n 150 km ten zuidoosten van Orel. Dat is (in een Russische toerbus, over Russische wegen) 4 uur rijden.

De lichtinstallatie stoort dermate op het stroomnet, dat de brom luider uit de versterkers blift dan het gitaarsignaal. Volledig van ons apropos gebracht spelen we een rommelige set voor een handvol dronken plattelandsjeugd. Als voorprogramma nemen we op eigen initiatief de punkband "Hair Gate" mee uit Orel, die het er, gewend aan rampzalige omstandigheden, eigenlijk beter afbrengen dan wij. Paul stoot zijn hoofd aan een hekje en loopt een lelijke wond

op, die in een ongeloflijk primitief hospitaaltje gehecht wordt. Rock is roll, ja, ja.

Voor de vorm houden we een feestje in de hotelkamer, maar écht gezellig wil het maar niet worden.

Als we vrijdag de 20e terugkeren naar Orel, bereid om het debacle van gisteren goed te maken, wacht ons een onaangename verrassing: het geplande concert in de muziekoepel van het Stadspark gaat niet door. Dit veteranen uit de Afghanistan-oorlog hebben een reünie annex Feestdag in de straten van Orel. Dit komt in de praktijk neer op zuipen en knokken en ruzie zoeken met iedereen die afwijkt van de massa. Het is te quaarlijk te spelen. We voelen de spanning in de straten; het normaal zo gemoedelijke stadje houdt z'n adem in...

En zo stappen we 's nachts om 12.00, na een "emotioneel afscheid" in de bus van "Veenstra Reizen", richting Moskou, waar we de laatste dag Rusland zullen doorbrengen.

Natuurlijk is Moskou indrukwekkend, natuurlijk is het enorm. Maar omdat onze serie concerten niet met een klapper

is geëindigd zijn we een beetje bedrukt en voelen we ons vreemdelingen in een vreemde stad. We bezoeken enkele toeristische attracties vanuit een sightseeing-bus en ondervinden de vreemde losheid van het leven op straat in Moskou. Voor het Lenin-mausoleum op het Rode Plein doen we, voor de videoregistratie alleen eigenlijk, een korte akoestische set met vier stemmen en twee gitaren, maar we krijgen nauwelijks bekijks. Wat ons betreft zit "Pear in Rusland" er op. En het was mooi, het was een ervaring om niet meer te vergeten, en we willen zo weer terug, binnen een ander kader of op eigen gelegenheid. En ~~dat~~ ^{voor} dat gerealiseerd is, moet er nog heel, heel veel georganiseerd worden. Maar de moeite, vraagt u? Die is het waard, "zeker te weten", zo ^{zegt} ~~spreekt~~ onze geluidsmen Ernst...

— Eind Verslag —